

Finansklagenemnda Skade

Avgjørelse FinKN 2025-342

3.4.2025

Gjensidige Forsikring ASA

Bilansvar

Erstatningsoppgjør for skadet hund – medvirkning? – bal. §§ 4 og 7.

Klagers hund ble skadet ved en påkjørsel da hunden løp over veien ved en fotgjengerovergang. Klager krevde erstattet påløpte veterinærutgifter med kr 79 195. Bilens ansvarsforetak tilbød erstatning med kr 30 000. Som begrunnelse viste foretaket til at maksimal erstatning måtte settes til hundens verdi som i dette tilfellet var kr 60 000, samt at det var grunnlag for 50 % avkortning iht. bal. § 7. Klager var uenig i avkortningen og hevdet bilfører ikke stanset ved fotgjengerfeltet, men kom kjørende i vanlig fart, i ca. 50 km/t i timen, uten tegn til å bremse. Klager hevdet også at hun ikke hadde beveget seg bort fra gangfeltet, men fått hunden til å gå «fot» fordi det var en hund på den andre siden av veien. Hun hevdet dette var nøye trent inn og at det derfor var uventet at hunden løp ut i fotgjengerfeltet. Klager mente videre at hundens innkjøpspris ikke var relevant, idet det ikke kunne kreves at hun skulle avlive en ellers frisk hund og anskaffe ny. Foretaket hevdet klager var mer enn «lite å legge til last» da hun gikk langs en trafikkert gate i et tettbygd område med en løs hund, og at dette i vesentlig grad medvirket til uhellet. Videre hevdet foretaket at hundens verdi måtte være et viktig element i vurderingen av hvor høye behandlingsutgifter som skulle erstattes. Nemnda kom til at foretaket var ansvarlig for de fulle veterinærutgiftene, og viste til at utgifter til veterinær måtte regnes som en formueskade hvor klager etter skl. § 4-1 hadde krav på dekning for hele sitt lidte tap. Nemndas flertall kom videre til at klager ikke var mer enn lite å laste, og viste blant annet til at klager ikke hadde brutt noen regler ved å la hunden gå løs og at risikoen ikke var synbar for klager da hun ikke hadde opplevd en lignende situasjon før.

Saksfremstilling

Saken gjelder krav om erstatning for skade på hund etter bal. § 4.

Klagers dvergpinker ble skadet i foten da den løp over veien ved en fotgjengerovergang og ble påkjørt av bil A. Utgifter til veterinær utgjorde kr 79 195.

Klager opplyste til foretaket i en melding 7.11.24 bl.a. at:

Jeg gikk tur med hunden og stod ved en fotgjengerovergang med hunden under kommando, men ikke lenke. Hunden så en annen hund på andre siden av veien og løp på eget initiativ ut i veien ved fotgjengerfeltet og ble truffet av bilen. Venstre forben ble skadet. FørerA... stanset og hjalp til med hendelsen.

Eier av bil A opplyste i skademelding sendt foretaket 10.11.24 at bilfører observerte at klager og hunden stoppet ved fotgjengerfeltet, men at han kjørte videre da klager var i ferd med å gå vekk fra dette feltet. Deretter «bråsnudde [hunden] og løp ut i veien. Jeg rakk ikke å stoppe helt». Fartsgrensen på stedet var 50 km/t, bilens hastighet var ca. 15-20 km/t da situasjonen oppsto og 5-10 km/t i kollisjonsøyeblikket.

Foretaket aksepterte ansvar etter bal. § 4. Det konkluderte etter hvert med at maksimal erstatning for en dvergpinker var kr 60 000, og at erstatningen måtte avkorte med 75 % iht. medvirkningsansvaret etter bal. § 7:

På bakgrunn av forklaringene fremstår det som om bilføreren hadde kontroll over situasjonen og hadde stanset ved fotgjengerfeltet for å la deg og hunden krysse veien. Da du beveget deg bort fra fotgjengerfeltet, begynte bilføreren å kjøre videre i lav hastighet. Hunden løp plutselig ut i veien, noe som oppstod uforutsigbart for bilføreren. Situasjonen ble dermed svært vanskelig å forhindre. Ettersom hunden gikk løs i nærheten av en trafikkert vei uten å være under kontroll, og situasjonen for bilføreren ble upåregnelig, vurderes det et medvirkningsansvar på 75 % reduksjon i erstatningen. Det vil si at vi dekker 25% av veterinærkostnadene over bilens ansvarsforsikring. [...]

Klager ba 15.11.24 om en ny vurdering og hevdet bilfører hadde forklart seg uriktig:

Jeg kan med sikkerhet si at bilføreren ikke stanset ved fotgjengerfeltet, men kom kjørende i vanlig fart ca 50 km i timen uten tegn til å bremse før bilen traff hunden min. Jeg beveget meg heller ikke bort fra gangfeltet, bilen hadde ikke stanset og den kjørte ikke i lav hastighet. Jeg var klar over en hund på den andre siden av veien og tok ..hunden.. under kommando ved at han gikk 'fot'. Dette er nøye trent inn og noe min hund og jeg mestrer godt. I tillegg har jeg erfaring fra 5 andre hunder tidligere der jeg også har praktisert dette. Det var derfor uventet at min hund brøt kommandoen og løp ut i fotgjengerfeltet. Hunden var altså under normalt aktsom og nødvendige kontroll og det var ikke forventet at han skulle løpe ut i veien. For erfarne hundefolk er slik kontroll på hundens bevegelser ved å benytte kommando helt vanlig og kan ikke bli ansett som uaktsom atferd. I 'Innstilling om revisjon av reglene om motorvognansvaret' s. 43 fremgår det at det i aktsomhetsvurderingen skal ses bort fra den mer dagligdagse og uskyldige uaktsomhet. Vurderinga må ta utgangspunkt i situasjonen slik den framstod for skadelidne (Ot.prp. nr. 67 (2000-2001), 3.3). [...]

Bilførers forklaring, slik Gjensidige har gjengitt den, samsvarer ikke med det som faktisk skjedde. Hvis bilen hadde stanset og begynt å kjøre igjen i lav hastighet, hadde den åpenbart klart å stanse når hunden løp ut, og ulykken kunne vært avverget. Påkjørselen skjedde ved fotgjengerovergang der særlig aktsomhet er påkrevet.

[.....]

[....] At mennesker og hunder på begge sider av et fotgjengerfelt kan bevege seg ut i fotgjengerfeltet bør være påregnelig. Ved skyldvurdering etter bilansvarsloven er praksis til Høyesterett at erstatningsvernet av myke trafikanter står sterkt.

Jeg mener at jeg ikke har medvirket til skaden og at kontrollen av hunden var innenfor normal aktsomhet for hundeeiere. Det er ikke klanderverdig å føre hund under kommando ved et gangfelt, og skaden skyldes et hendelig uhell.

Det foreligger rettspraksis der skadelider har medvirket ved å ikke benytte bilbelte, og der årsakssammenheng var klar. Lavere rettsinstanser har lagt seg på mellom 10-25 % avkortning i slike tilfeller, men i HR-2005-01047-A landet Høyesterett etter en konkret vurdering på at det IKKE skulle gis avkortning. Med tanke på at bruk av bilbelte faktisk er påbudt ved forskrift, mens det ikke er noen lovmessige føringer for kontroll på hund i nærheten av gangfelt eller trafikkert vei, virker en avkortning å være urimelig i mitt tilfelle.

Foretaket anmodet 3.12.24 eier av bil A om bilførerens kommentar til klagers fremstilling av hendelsen. Bileier svarte 5.12.24 følgende:

Fører av bilen, vår montør, har ikke skrevet i forklaringen at han stoppet helt opp.
Der gjengir Gjensidige feilinformasjon.

Forklaring:

Han ser hunden og de to eierne på avstand kommer gående på fortauet mot hans kjøreretning.

Han ser at hunden vil gå mot fotgjengerfeltet da han er ca 100m på avstand.

Han bremser ned og er varsom, men stopper ikke.

Eier kommanderer tydelig hunden fremover (altså bort fra fotgjengerfeltet) og den starter å gå fremover etter eiers kommando.

Fører av bilen slipper opp bremsen. Men så bråsnur hunden seg (hvilket er overraskende både for bilfører og hundeeier) for så å løpe ut i veien.

Bilfører forsøker å svinge unna.

Foretaket fremsatte 11.12.24 tilbud om kr 30 000 etter å ha redusert avkortningen til 50 %. På bakgrunn av de nye opplysningene hadde det lagt til grunn følgende faktum og vurderinger:

Du valgte bevisst å gå med hunden løs på et trafikkert sted. Det innebar en risiko for at hunden kunne løpe ukontrollert ut i veien å bli påkjørt. Det gjelder uansett hvor godt hunden måtte være dressert, og at man mener det er vanlig å gå med hunder løse i trafikken. Det var nettopp dette som skjedde. Hunden løp plutselig ut i veibanen, uten at eieren samtidige gikk ut i veibanen eller det nevnte fotgjengerfeltet på stedet. Dette kom naturlig nok overraskede på bilføreren. Han hadde sin oppmerksomhet rettet mot deg som hundefører og hunden, slik at han kunne overholde sin plikt til å stoppe, dersom du skulle krysse fotgjengerfeltet på stedet.

[.....]

Du har etter Gjensidiges vurdering medvirket i vesentlig grad til at uhellet inntraff, ved å la hunden gå løs på det aktuelle stedet. Det gjelder selv om det var et fotgjengerfelt der hunden løp ut i veien eller ikke. Alternativet for å unngå uhell var enkelt, du kunne holdt hunden i bånd.

[....]

Etter norsk rett kan man på å få dekket sitt økonomisk tap etter et uhell som dette. Hva det økonomiske tapet er når en hund blir skadet, kan det være vanskelig å ta stilling til.

Forhold man må ta med i vurderingen er hva hunden koster som valp. En dvergpinscherhvalp koster ca. 20.000,-. Man må også ta hensyn til hundens alder, eventuell premiering, om den blir brukt-, eller skal brukes i avl, samt om det er en trenet jakt-, tjeneste-, eller brukshund.

I tillegg må man ta hensyn til at man i en akutfase etter en skade velger å operere hunden, og at det i tillegg til kostnadene som påløper i akutfasen, kan tilkomme ves[en]tlige utgifter til videre behandling og opptrening.

Det blir derfor ikke riktig å kun se på hundens verdi. Man må legge en totalvurdering til grunn når erstatningen skal beregnes. Men det går en grense for hva man får dekket når en hund blir skadet.

I dette tilfellet er det opplyst at kostnadene til behandling så lagt beløper seg til kr. 51.000,-. Det er opplyst at hunden trenger ytterligere behandlinger en gang i uken i opptil 8 uker. Hver behandling er oppgitt å koste kr. 7.800,-. Totalt vil disse kostnadene kunne komme på kr. 62.400,-.

Totale kostnader vil ut fra dette utgjøre kr. 113.400,-. En slik sum vil det ikke være aktuelt å legge til grunn som erstatningsgrunnlag.

Ut fra en helhetsvurdering ville Gjensidige akseptert at hunden ble behandlet for maksimalt kr. 60.000,-. Summen ligger godt over den reelle verdien hunden har. Ut fra medvirkningsansvaret som er begrunnet over, vil utbetalt erstatning etter dette utgjøre kr. 30.000,-.

Klager påklaget 31.12.24 avgjørelsen og stilte spørsmål ved hvilken relevans hundens innkjøpspris hadde for skaden som oppsto, og om foretaket mente hun skulle ha avlivet et ellers friskt og kjært familiemedlem og anskaffet ny hund. Klager viste også til at det ikke var påbudt å gå med hunden i bånd.

Foretakets kundeombud fastholdt 8.1.25 foretakets vurdering. Kundeombudet la til grunn at det var uaktsomt å gå langs en trafikkert gate/vei i tettbygd område med en løs hund, samt at alternativet for å forebygge skade for kjørende, og også evt. ulempe for fotgjengere, var å holde hunden i bånd. Det viste til foretakets tidligere begrunnelse, at erstatningen iht.

skadeerstatningsloven (skl.) § 4-1 var begrenset til det økonomiske tapet, samt at det var vanskelig å vurdere hva som var det økonomiske tapet når det gjaldt dyr. Kundeombudet bemerket også at den maksimale kostnaden for behandling som foretaket hadde akseptert på kr 60 000, utgjorde en sum langt over den reelle verdien på en valp.

Klager krever erstatning for de totale kostnadene uten avkortning. Hun gikk tur langs en elv med hunden da hun kom ut på et sted hun ikke var kjent og begynte å gå langs veien. Hun befant seg ved en fotgjengerovergang da hun ble klar over en hund på den andre siden og tok derfor sin hund under kommando ved at han gikk «fot», noe som ifølge klager var nøye trent inn. Klager

hevder bilen kom kjørende i vanlig fart på ca. 50 km/t uten tegn til å bremse før fotgjengerfeltet, og at den traff hunden slik at venstre forben ble skadet. Veterinærundersøkelser viste knusningsskader i leddet og sårskader i huden, og hunden måtte jevnlig til veterinær for sårbehandling og bytte av bandasje i flere uker. Foretaket har ikke oppgitt noen hjemmel for påstanden om at maksimal erstatning for skaden ville vært kr 60 000. Etter bal. § 9 er den øvre grensen kr 100 000 000. Foretakets henvisning til anskaffelseskostnad for ny hund er ikke relevant. Hvis anskaffelseskost var relevant måtte det i så fall også medtas kostnader og tid brukt på dressurkurs, trening og utstyr.

Klager bestrider at hun er mer enn lite å laste, jf. bal. § 7, jf. HR-2005-01047-A. Det er ikke påbudt å gå med hund i bånd utenom båndtvang, slik at avkortning i dette tilfellet vil være urimelig. Hun viser også til at et bånd ikke gir 100 % trygghet for at skaden likevel ikke ville ha skjedd, idet et bånd har en viss lengde og kan gi et uforutsett bevegelsesrom for hunden dersom eier ikke har kortet det helt inn. Et bånd kan også glippe ut av hendene, ryke, eller snelletråden kan henge seg opp. I det aktuelle tilfellet kom klager uplanlagt ut fra et stille turområde til et sted med trafikk der hun ikke var kjent, og hun mener et hendelig uhell ikke bør medføre avkortning.

Klager viser videre til bal. § 7 om at det ved vurderingen skal legges vekt på «atferda på kvar side». Foretaket har ikke hensyntatt at det skjedde en påkjørsel i et gangfelt med hunder og mennesker på begge sider av gangfeltet, at bilfører må opptre hensynsfullt, aktpågivende og varsomt, jf. vegtrafikklovens (vtrl.) § 3, og avpasse sin fart, jf. trafikkreglene § 13, for å kunne «... stanse foran enhver påregnelig hindring». Klager hevder det må være påregnelig at mennesker og hunder på begge sider av et fotgjengerfelt kan bevege seg ut i fotgjengerfeltet, og at hensynet til myke trafikanter bør veie tungt i vurderingen.

Forsikringsforetaket anfører at maksimal erstatning settes til hundens verdi, som er kr 60 000. Ved fastsettelse av erstatning for skader på dyr tas hensyn til bl.a. dyrets alder, verdi som kjøpt valp, evt. premieringer og framtidig bruk. I dette tilfellet ble hundens verdi vurdert til kr 20 000 som dvergpinschervalp. Behandlingskostnadene overgår betydelig hundens markedsverdi, og det er foretakets vurdering at det har utvist rimelighet ved å godkjenne behandling for opp til kr 60 000.

Foretaket anfører videre at erstatningen må avkortes med 50 % pga. skadelidtes medvirkning, jf. bal. § 7. Klager gikk med hunden løs på et trafikkert sted. Dette medførte en risiko for at hunden kunne løpe ukontrollert ut i veibanen og bli påkjørt, uansett hvor godt den måtte være dressert. Det vises til at klager og hunden beveget seg bort fra fotgjengerfeltet, at bilfører registrert at de ikke skulle over fotgjengerfeltet, og at hendelsen kom overraskende på bilføreren, som hadde oppmerksomheten rettet mot klager og hunden for å overholde plikten til å stoppe dersom fotgjengerfeltet skulle bli benyttet.

Foretaket mener bruk av bånd i vesentlig grad ville redusert risikoen for uhellet. Selv om ingen tiltak gir fullstendig trygghet, er det klare forventninger til hundeiere om å sikre kontroll over hunden på en måte som minimaliserer risiko. HR-2005-01047-A, hvor manglende bruk av bilbelte ikke førte til avkortning, er ikke relevant. Bruk av bilbelte er påbudt etter loven, mens det ikke finnes et tilsvarende påbud om bruk av bånd på hund. Det vises også til at manglende bruk av bånd innebærer en aktiv beslutning, som direkte øker risikoen for skader, spesielt i trafikkerte områder, noe som skiller seg fra en passiv unnlattelse som i bilbeltesaker. Foretaket mener klager pga. valget om å gå med hunden løs, må anses for mer enn bare «lite å legge til last», idet dette i vesentlig grad medvirket til at uhellet inntraff. Ifølge foretaket opptrådte bilfører aktsomt, og det antar at hunden ville hatt betydelig mer skader eller hadde omkommet om farten hadde vært 50 km/t, slik klager anfører.

Finansklagenemnda Skades begrunnelse

Spørsmålet er om foretaket kan

1. begrense erstatningen til kr 60 000,
2. avkorte med 50 % for skadelidtes medvirkning, jf. bal. § 7.

1 Ansvarsbeløpet

Foretaket er etter bal. § 4 ansvarlig på objektivt grunnlag for skaden på hunden voldt av bil A. Erstatningen skal da utmåles iht. skl. § 4-1, jf. bal. § 6, som henviser til «vanlige skadebotreglar». Skl. § 4-1 fastslår at «Erstatning for tingskade og annen formuesskade skal dekke den skadelidtes økonomiske tap».

Klager krever erstattet kr 79 195 for dekning av sine veterinærkostnader. Det er ikke bestridt at disse utgiftene faktisk påløp.

Foretaket hevder imidlertid at ansvaret er begrenset til kr 60 000. Foretaket hevder det ved fastsettelse av erstatning for skader på dyr skal foretas en totalvurdering under hensyn til dyrets alder, verdi som kjøpt valp, premieringer og framtidig bruk. Foretaket anfører også at det må hensyntas at man i en akutfase etter en skade velger å operere hunden, og at det i tillegg til kostnadene som påløper i akutfasen, kan tilkomme vesentlige utgifter til videre behandling og opptrening. Foretaket har vurdert hundens verdi til kr 20 000 som dvergpinschervalp og mener derfor det har utvist rimelighet ved å godkjenne behandling for opp til kr 60 000, siden dette ligger betydelig over hundens markedsverdi.

Foretaket har ikke angitt noe grunnlag for denne vurderingen. Nemnda antar foretaket baserer seg på at skadelidte ved erstatning for tingsskade har en tapsbegrensningsplikt, og at skadelidte dersom en skadet gjenstand kan gjenanskaffes for en rimeligere pris enn reparasjonskostnadene må velge gjenanskaffelse. Nemnda kan ikke se at det skal være noen tilsvarende plikt for skadelidte til å velge avliving og gjenanskaffelse fremfor veterinærbehandling ved skade på dyr. Utgifter til veterinær må regnes som en formuesskade hvor klager etter skl. § 4-1 har krav på dekning for hele sitt lidte tap, men tapsbegrensningsplikten vil slå inn såfremt det er mulig med alternative behandlingsmetoder.

Nemnda kan etter dette ikke se noe grunnlag for at foretaket ikke er ansvarlig for de fulle veterinærutgiftene.

2 Avkortning

Spørsmålet blir etter dette om klager har medvirket til skaden slik at erstatningen skal reduseres iht. bal. § 7 første ledd:

Har skadelidaren medverka til skaden med vilje eller i aktløyse, kan retten minka skadebotkravet eller lata det falla heilt bort, så nær som når skadelidaren kan leggjast berre lite til last. Avgjerda skal retta seg etter åtferda på kvar side og tilhøva elles.

Finansklagenemnda Skades flertall, Trine-Lise Wilhelmsen og Hege Sundby, bemerker:

Flertallet mener klager må få medhold.

Formuleringen «berre lite til last» tar sikte på å unnta den dagligdagse og mer uskyldige uaktsomhet fra medvirkningsansvar, jf. NUT 1957:1 s. 43 og Ot.prp. nr. 67 (2000–2001) s. 5. Forarbeidene nevner også at graden av uaktsomhet må bedømmes etter skadelidtes forhold, så som alder, erfaring, stilling i trafikken etc., jf. Ot.prp. nr. 24 (1959–60) s. 28.

Foretaket anfører at klager «medvirket i vesentlig grad» til at uhellet inntraff. Flertallet mener dette dreier seg om betydningen av klagers adferd i hendelsesforløpet og ikke sier noe om uaktsomhet eller graden av uaktsomhet. Foretaket anfører også at det var «en risiko for at hunden kunne løpe ukontrollert ut i veien». Flertallet kan vanskelig se at en slik «risiko» alene kan gi grunnlag for å karakterisere forholdet som «mer enn lite å laste». En risiko kan bety at forholdet er uaktsomt, men sier ingenting om uaktsomheten er unnskyldelig. Flertallet kan ikke se at foretaket har vurdert verken dette spørsmålet eller de faktorer som departementet påpeker.

Flertallet forstår saken slik at det ikke var båndtvang, og at klager ikke har brutt noen regler ved å la hunden gå løs. Bruk av bånd ville kunne redusert risikoen for uhellet, men klager har forklart at hun kom ut på veien ved et uhell og i utgangspunktet hadde befunnet seg i skogen. Foretaket mener dette ikke kan stemme, men flertallet har ikke grunnlag for å si at klagers forklaring er gal. Hun har også forklart at hunden var vel trent og normalt godt kontrollert. Det kom helt uventet på henne at hunden løp ut i veien. Flertallet forstår dette slik at hun ikke hadde opplevet en lignende situasjon før, og at risikoen derfor ikke var synbar for henne. Dette må gjelde selv om impulsene til en hund aldri kan kontrolleres full ut når det ikke er dokumentert at klager var kjent med en slik risiko. Selv om det nok var uaktsomt av klager å gå med hunden løs, kan flertallet ikke se at det er tilstrekkelig sannsynliggjort at klager var mer enn lite å laste.

Det er da ikke nødvendig for flertallet å vurdere forholdene på begge sider, som gjelder avkortningsprosenten.

Nemndas mindretall, Elisabeth Okkenhaug, bemerker:

Mindretallet har kommet til et annet resultat når det gjelder spørsmålet om klager har medvirket til skaden på en slik måte at erstatningen skal reduseres, jf. bal. § 7.

Hunden var i henhold til klager godt trent og kontrollert, uten at dette er nærmere dokumentert. En hund vil likevel ha instinkter som innebærer at hunden vil kunne oppføre seg annerledes enn det eier forutsetter og i strid med kommando som er gitt. Dette vil kunne skje så raskt at hundeeier ikke vil kunne rekke å gripe inn. Klager opplyser at hun har erfaring fra fem andre hunder. Slik jeg ser det, må en erfaren hundeeier være godt kjent med faren for at en hund kan reagere ut fra instinkt i strid med gitt kommando. Dette var da også årsaken til at det oppsto skade i dette tilfellet da hennes hund oppdaget en hund på andre siden av veien.

Flertallet vektlegger i sin avgjørelse at klager har forklart at hun kom ut på veien ved et uhell, da hun hadde vært i skogen. I klagen til FinKN opplyses det imidlertid at «Jeg begynte å gå langs veien og var ved en fotgjengerovergang da jeg ble klar over en hund på den andre siden og tok Jerry under kommando ved at han gikk 'fot'». Selv om klager muligens ikke var kjent i området, forstår jeg det slik at hun allerede hadde gått langs veien et stykke med hunden løs da situasjonen oppsto. Hun må da ha blitt klar over at dette var en trafikkert vei. Det var først da hun oppdaget hunden på den andre siden av veien at hun tok hunden «under kommando» ved å gå «fot».

Når klager valgte å stole på at hun hadde fått kontroll over hunden ved å la den gå «fot» da hun oppdaget en hund på andre siden av gaten, tok hun etter min mening en bevisst risiko. En aktsom hundeeier ville etter mitt syn hatt hunden i bånd i en slik situasjon, eller tatt tak i halsbåndet for å ha den under full kontroll.

Ved vurderingen legger jeg også noe vekt på det forhold at det er en risiko for stor skade i slike situasjoner. Når en hund reagerer på instinkt ved en trafikkert vei og løper brått ut i veien, vil dette kunne skape farlige situasjoner for biler som vil forsøke rask unnamanøver.

Ut fra momentene jeg her har nevnt, er min mening at klager er mer enn lite å laste for skaden som har oppstått. I og med at jeg er i mindretall, tar jeg ikke stilling til hvilken avkortningsgrad dette skulle tilsi etter bal. § 7.

Avgjørelsen er avgitt under dissens.

Finansklagenemnda Skades konklusjon

Klager gis medhold.

Ved behandlingen deltok Trine-Lise Wilhelmsen (leder), Elisabeth Okkenhaug (bransjerepresentant) og Hege Sundby (forbrukerrepresentant).